päraſt middagi karta; mõne päwa päraſt ſaab tema jälle terweks. Andke Bettile andeks, tema eſſitus on lapſeliku ruñaluſe läbbi ſündinud.“ — Praua andis pool törkudes lapſele kät ja laps wõemſal meelel tema käele ſuud. Tohter jättis lahke sõnaga Betti juñalaga ja akas prauaga ühes miñema.

Nüüd elas Betti mõne kuu aega rahul ja wägga õnnelikult, aitas perremaſele laſt oida ja õunetumal Toomſil aega wiita. Kui tema koſliſt taggaſi jõudis ſiis olli eñamiſt eſſimene tee weike Kriſtina käki jure; ka Tooms olli lapſokeſe waſto lahke. — Sele rahuliku löbbuſa elule juhtus äkitſelt üks ſuur wiiraſtus. Kuri rõuge-tõbbi peaſis ümberkaudu liikuma ja pañi iñimeſi kohkuma. Ei kuigi kaua peale ſedda aſtus tõbbi ka Haiki walda, kus meie Betti elas. Arwaſt jäi üks perre tõbbeta; tõbbi olli wägga ränk ja pillutas iggale poole willetſuſt, ädda ning ſurma. Ei jõuetud eñam ni paljo ſurnu kirſtuſid muretſeda kui tarwis olli. Iggapäw kanneti ſuuri ja weikeid ſurnuid ulgakeſti kirikoaeale. Ei ſaanud ſurnu-kel ſeal ial mahti puhkada. Eñad käiſid puñaſeſt nuttetud turſunud ſilmadega mõda küla ümber, iſſad kõndeſid rukral meelel poolſurnu kombel wälja adra ja äkke tagga; kuhu ſilm waatas ſeal olli leinarie ja leinamäggu. Ei peetud ſiin luggu ei rikaſt egga tehwaſt, ei ſuureſuggulaſeſt egga alamaſt, waid iggaüks ohtas rõuge-tõbbe ikkes. Kes kolleda tõbbe küüſiſt peaſis olli ni wõeraks läinud et kõige liggemad ſuggulaſed tedda eñam ei tunnud. Paljo õnnetumad jäiwad elo otſani piñedaks, teiſed furdiks ehk muido wiggaſeks. — Herra ja praua elaſid Haiki mõiſas ſuures kartuſſes, nende kolm laſt ellu tõit alles rõugeta. Mõnda kui tõbbi walda tõuſis, ei laſtnud neñad oña lapſi eñam toaſt wälja, egga tohtind ka keddagi küllaſt mõiſa tulla, Betti ei tohtind eñam kooli minna; agga tema jookſis iggapäw möda küla ümber ja jäi terweks. — Mõiſas akas kõige eſſiteks wañem preili, Matilde, lokſuma. Äriline külmawärin tõmbas tedda kahwatumaks; ei maitſenud eñam ſöök egga jook. Siis tulli kange pä-walo ja ſuur pallawus peale. Wañemade mure ning kartus olli otſata. Nuttuſt ſadeti üks käſſowija ratſul arſti järrele; aige wiidi teiſte laſteſt eemale iſſepäini. Nüüd akas aige jampſima, olli üſna meeleto ja ullas nõnda et kolm iñimeſt ei jõudnud tedda ſängis kinni oida. Tohter tulli waſt teiſel päwal; aigeid olli iggalpool paljo. „Peaſtke, armas tohter meie laps ſurma käeſt!“ üdis praua nuttuga. Tohter aſtus ſõña lauſumata aige woodi jure, kirjutas rohtu ja käſkis kaamid lapſe pä külgi panna. Pä wallu ſuigus wähemaks, agga nüüd tullid rõuged ülle kõige keha wälja. Kui tohter õpetanud, mis aigele süa ja jua pidda antama ja mis muidu tähele olli panna, ſiis ruttas ta oña teed. Praua iſtus ööd ja päwad aige lapſe sängi kõrwas. Lapſe ihu kummas kui tulline ahju kerris; jänno olli otſata. Suu, niña-sõermed ja kurk ollid rõugeid täis; laps ingas ſuure waewaga, ſuu laiali. Wiimaks löpes eäl ärra, ja laps püüdis